

Michailo Lomonosov - osud plný tajemství

Michailo Lomonosov je významný ruský vědec a encyklopedista. Zdálo by se, že je to velmi slavná osobnost, velikán vědy, je po něm pojmenována jedna z největších světových univerzit. Jeho život a dokonce i smrt jsou však zahaleny temnotou tajemství a záhad.

Jak se mohl syn sedláka ze severní pustiny dostat na Akademii, stát se šlechticem, studovat v Evropě a stát se členem vyšší společnosti, vždyť v té době bylo prostě nemožné prorazit z nižších vrstev do takových výšin?

Tajemství tohoto příběhu začíná od samotného jeho narození a dalo vzniknout mnoha různým legendám, které Michailovi přisuzují téměř carský původ jako nemanželskému synovi Petra. Jiné legendy hovoří o jakýchsi severských čarodějích, tak mocných, že dokázali mladému Michailovi přičarovat velké štěstí a jeho otci bohatství, aby mohl rozluštit starobylý svitek buď Atlantidy, nebo Hyperboreje - dávné zapomenuté civilizace Severu.

V poslední době se mnozí zajímají ještě o další záhadu spojenou s jeho jménem, a to o jeho znalosti v oblasti ruských starožitností, o jeho spory s německými historiky a o zcela buď zničený, nebo skrytý archiv vědce, který hrabě Orlov po jeho smrti úplně zapečetil. Ano, i okolnosti této smrti se staly záhadou, stejně jako příběh rozsudku smrti nad velkým vědcem a jeho zrušení.

Kdo tedy vlastně byl tento velký vědec, co chtěl udělat pro svět, proč se mu nejprve otevřely všechny cesty, a potom naopak začala štvance, co je na legendách o něm pravdy a co je výmysl?

Informace o tom přišly prostřednictvím vědomého snění, takže tomu můžete, ale nemusíte věřit. Nejsou určeny skeptikům, kteří hledají materiální důkazy. Možná, že tyto důkazy někde existují, ale zatím jsou skryty těmi, kdo nechtějí, aby pravda vyšla najevo. Zatím existují pouze záblesky dohadů.

Snad tato verze událostí dokáže alespoň trochu rozptýlit temno, které se nahromadilo nad našimi dějinami a nad osudem našeho velkého vědce.

Takže...

Studený vítr žene těžké mraky. Ted' se tlačí stále níž a níž k zemi. Hle, jejich těžká břicha se dotýkají mechem porostlých borovic. Na některých místech ještě probleskují sluneční paprsky a vytrhávají z šera vysokánské kmeny. Za kopcem se objevilo rozlehlé moře. Vlny syčí v bílé pění rozběsněné větrem a se zuřivostí narážejí o kameny. Na skále se zachvěje borovice. Vyrostla tam sama a je otevřená větrům. Její mohutný kmen je pokroucený, živlům čelí donekonečna.

Ted' však obloha potemněla, těžké mraky úplně zčernaly... Náhle nebe ozářil bílý záblesk v podobě lomeného blesku. S hukotem se snesly dolů mohutné vlny a obloha se roztrhla. Obludný hřmot nebeské kanonády rozezněl celý prostor... a ta borovice na okamžik zbělela jako snůh.

...A pod ní někdo je. V takovém nepříznivém počasí stojí člověk v dlouhém přehozu a nebojí se blesku, který by tak rád udeřil do borovice. Opírá se o podivnou hůl v zemi, vousy mu rozfoukává vítr a v ruce se mu točí jiskra. Že by se mu podařilo zachytit blesk...?

Najednou na mě namířil svou holí, a jeho pohled samotný jako blesk propálil naskrz... Ale vtom se celá obloha znovu rozzářila a země se s hukotem otřásla. A pod borovicí se ukázal dávný stařec na koni. Ale vůbec to nebyl stařec, ale statný mladý bohatýr. Tu udeřil holí do borovice a jeho hůl zahrála pestrobarevnými světly jako nějaký fantastický nástroj a za borovicí se objevila... loď visící ve vzduchu. Nebyla to námořní loď, ale létající, obrovská, podobná obrovskému talíři s podivnými věžičkami a stavbami nahoře, které z ní vystoupily, doslova jako vysunovací antény.

Znovu se přede mnou objevila ta podivná hůl a prapodivná síla mě za ní táhla.

„Ej, neboj se ničeho,“ ozval se náhle mocný hlas. „Říkáte mi Kitovras, ačkoli dříve jste si pamatovali mé pravé jméno a správně jste mi říkali Dubyňa - obr. Třebaže potomci vašich předků i spřádali o mně báchorky, aby své hříchy s cizími ženami a opilství své ospravedlnili, aby tyto činy na mě pověsili a zaznamenali v legendách. Ale já se neurážím na lidi, vždyť jako nerozumné děti byli a takoví i zůstali, jako nebojovali s pokušeními, tak nechtějí bojovat dodnes, myslíte si, že jejich učitelé jsou stejní, když sami nedokážou překonat neřesti.

Ale o tom dnes mluvit nebudeme...

Kdysi dávno na Zemi byly časy, kdy moje země byla slavná. A říkali jsme jí země Sva, a později ji Řekové nazvali Borea nebo Hyperborea, podle jména tohoto mocného, severního větru...

Půjdeme na loď... Je třeba toho hodně povědět o dnech minulých, ano, i o těch vašich.“

A vtom jsme se v mžiku ocitli v obrovském oválném sále zalité světlem. A na jeho stěnách bylo stejné moře a bouřka... Akorát hřmění nebylo slyšet... Bylo to jako obrovské okno přes celou stěnu, nebo obrazovka, na které bylo vidět všechno, co se děje za palubou. A právě tehdy jsem si všimla, že bohatýr sesedl z koně a hladí ho po stříbřité hřívě.

„Je to můj drahý přítel,“ promluvil znovu. „Jsme spolu nerozlučně spjati už po celá staletí a tisíciletí, od doby, kdy jsme museli odejít do Bělovodí. Vy tomu místu říkáte různě, na Východě Šambala, v mé Rusi Bělovodí nebo Irij. Nachází se v jiném prostoru než váš svět, a tak jsou do něj všude vstupy pro ty, kdo mají odpovídající lehkost duše.

Přivezl jsem si ho ze své Rusi z dob dávno minulých, kdy Borea již zanikla, ale kdy jsem pomáhal budovat podzemní města v Daarii a později v Bjarmii. Tam mě vaši předkové viděli na tomto koni. V těch dobách mnozí lidé zapomněli na techniku, jak ji nazýváte, a přesedli na koně, přestali chodit ve vzduchu jako po zemi v létajících hmoždířích. Ale vždyť tak se říkalo nevelkým starověkým aparátům, a těm větším se říkalo vimany. Vzpomínku na hmoždíře zůstaly jen v pohádkách tam, kde létala Baba Jaga... (Viz téma: Pohádková technika Hyperborejců aneb cestování v hmoždíři s Babou Jagou.)

Ještě dříve jsem přišel k Antům k hoře Elbrus v kavkazských horách, abych jim pověděl, jak postavit velký chrám Jara, o kterém se zde již vyprávělo (viz téma: Tajemství Elbrusu a zlatého rouna, vyprávěné Svjatogorem), a předal jim nákresy.

Eh, od té doby uběhlo mnoho let, uplynulo mnoho vody... Zůstaly už jen pohádky, kde mě v lidském vědomí spojili s mým přítelem koněm v jedno tělo, vzpomínajíce na atlantské pokusy o znovuvytvoření bytostí z jiných světů a modelující ve svých laboratořích kentaury. Odtud i podivné, zkomolené jméno Kitovras, tedy ‚kentavros‘, vyslovíte-li řecky kentaur.

Ale já jsem byl a stále jsem obyčejný, až na to, že jsem ještě asurského původu, proto jsem vypadal jako obr a mé jméno bylo Dubyňa, ne kentaur, neboť mám kořeny v rodu Dubů, kteří mají svou vlastní civilizaci ve světě daleko od vás, civilizaci dřeva. Odtud jsem přišel k Asurům, inkarnoval jsem se u nich, a potom jsem tenkrát spolu s nimi přišel na Zemi.

Později jsem žil v Boreji a sloužil tam vědám. Měl jsem velkou školu, to jest takovou, jako je vaše akademie. Vyučovalo se tam mnoho věd a bylo tam mnoho vědců. Ostatně, museli jsme se postavit zaoceánské Atlantidě. A tam se připravovaly strašné věci, projekty, podle vás se strašlivé zbraně konstruovaly.

Takže v těch předválečných dobách jsem měl také co do činění se zbraněmi, nicméně však obrannými. To znamená, že by zničily nepřítele, ale až po jeho útoku. Vycházelo se z toho, že útokem by nepřítel zničil sám sebe. To je princip Bojovníků světla. A všechna bojová umění založená na tom, že nepřítel je zničen vlastními činy vlastního útoku, pocházejí od kosmických Bojovníků světla. To znamená, že v ideálním případě by měl nepřítel zabít sám sebe místo toho, koho chce zabít.

Takové zbraně jsme zkonstruovali a vyráběli zde v Boreji na obranu proti agresorům. Měl jsem mnoho žáků, a naše škola konkurovala černé škole Herma, který si v Atlantě říkal ‚třikrát největší‘. Hermes mě považoval za svého úhlavního nepřítele, neboť snil o tom, že se zmocní světa a stane se jeho vládcem. Mezitím byl poradcem svého atlantského vládce Poseidóna a apeloval na jeho ješitnost tím, že s ním manipuloval.

Hermes byl na Zemi špiónem a agentem, jak byste řekli, kosmických agresorů, právě oněch Anunnaki z Nibiru, o nichž se zde mnohokrát mluvilo. Byl hlavou neviditelné mise těchto agresorů se základnou v Atlantě.

Vyvíjeli jsme také zbraně proti přímé agresi ze strany samotných Anunnaki. Nebylo však možné na ně zaútočit a vyhnat je ze sluneční soustavy, aniž bychom nezničili planetu. Těmto chytrákům se podařilo získat některé klíče k portálům, takže přímý útok by vedl k otevření těchto portálů a zániku mnoha světů.

Tak v oněch vzdálených dobách existovaly dvě velké vědecké školy vědění - ta temná v Atlantě, kde vymýšleli nejrůznější způsoby, jak zahubit život a zničit prostory, aby je přebudovali podle svých dobyvačných plánů, které nazývali Řád. Totiž tvrdili, že chtějí zničit Chaos původního světa a vybudovat svůj Řád. Ale napřed hledali způsoby ničení. V čele této školy stál Hermes, který si později samozvaně přivlastnil jméno jednoho z našich ‚akademiků‘ světlého vědění - Thovta egyptského.

Naopak v Boreji existovala velká škola světla, kterou jsem v oněch smutných letech musel vést.

Příběh války Atlanty a Boreje vám zde byl již mnohokrát vyprávěn (viz jiná témata).

A dnes se tím nenechám rozptylovat. A tak tu byli moji svěřenci, kteří se naučili mnohá tajemství univerza, nepřístupná adeptům Hermovy školy temnoty.

Bohužel, mnozí z nich v době války ztratili svá těla, zahynuli, zadržující úder Atlantánů našimi stroji, našimi zbraněmi Odplaty. Tenkrát jsem také přišel o své fyzické tělo, ale potom, už v Bělovodí, jsem se ho naučil na čas znovu vytvářet. Abych přišel ke svým potomkům do Daarie a pomohl jim oživit alespoň techniku stavění budov a techniku portálů, kterou moji učedníci znali velmi dlouho a uchovávali ji, ctili ji jako kouzlo a magii v různých zemích, jako žreci a mágové, zasvěcení volchvové.

Občas moji studenti z této borejské ‚akademie‘ přicházeli na Zemi v nových tělech. Moc si toho nepamatovali, jelikož se rodili jako nemluvnata, moc toho nevěděli, ale navzdory fyzickému mozku si přece jen něco pamatovali, aby ve vašem světě znovu zažehli jiskru vědy a poznání, uhaslou z vůle Anunnaki a jejich vykonavatelů z dávné Hermovy Školy temna. Vždyť oni také zůstali, také se reinkarovali a vytvářeli své tajné společnosti.

V moři dětských vědomí však vždycky vítězila jejich škola, vždyť mluvili o tělesné nesmrtelnosti, hledali elixíry tělesného mládí a nesmrtelnosti, hledali a vytvářeli různé artefakty a přístroje všemocnosti a materiálního obohacení. Takové věci samozřejmě nacházely mnohem větší odezvu u vtělených vědomí, která zapomínala na sebe jako na duši a myslela si, že jsou tělem, které chce žít věčně a být věčně mladé a krásné, chce vlastnit věci a mít moc nad ostatními. Bohužel, většina obyvatel Země se utápí v iluzích tělesnosti. A pouze nemnozí se dokáží probudit a uvědomit si, že fyzická existence je ve skutečnosti dočasná a okamžitá a že existuje skutečná pravá existence, která je věčná a která je mimo tělesnost a materiální hodnoty.

Stoupenci Hermovy školy dávají spícím vědomím naději na věčný život těla a věčné materiální statky, zatímco sami sní o absolutní moci, neboť ta je jejich hlavní nemateriální potřebou, podobně jako u padlých duchů.

...Čas plynul, staletí a tisíciletí ubíhala. A tu se jeden z mých dávných studentů rozhodl znovu se vtělit do vašeho světa, aby se stal vědcem a zachránil svět před číhajícím nebezpečím.

Jakákoli inkarnace kteréhokoli z mých studentů je však neustále sledována stoupenci Hermovy školy.

Ještě deset let před novým narozením mého studenta našli černí šamani poklady ukryté volchvy starověké Bjarmie - dědičky Boreji a Daarie na ruském Severozápadě. Byly tam svitky a dřevěné destičky s nápisy. Šamani ze severu však nedokázali starobylé nápisy přečíst, ačkoli temní duchové, kteří k nim přišli, tvrdili,

že jde o největší poklad, který mají uchovávat, dokud se neobjeví ti správní lidé, kteří přijdou zpoza moře.

Podle vašeho počítání to byl první rok osmnáctého století.

...Několik let uchovávali šamani své nálezy v tajné jeskyni na osamělém ostrově, dokud v ní jednoho dne nenašel úkryt rybář. Když hrabal v jeskyni a hledal něco na rozdělání ohně, narazil na starožitnosti. A pak si vzpomněl na místní pověsti o šamanech a jejich pokladu ukrytém v jeskyni. Podařilo se mu s nálezem utéct, ale velmi brzy za ním přišli čarodějové-šamani s požadavkem nález vrátit. Prohnáný rybář začal požadovat výkupné a spolu se svými kolegy rybáři z vesnice ‚nerusům‘ - Saamským dost natloukli.

Ale velmi brzy se v těch končinách objevili podivní gentlemani v kamizolách a parukách. Vesnicí se šířily zvěsti o šamanské pomstě a hrozících nesnázích, o válce či vystěhování z rodných míst, o stavbě nějakého města cizinci a tak dále. Rybáři nechtěli, aby byl narušen jejich život a starý způsob obživy, nechtěli se nechat vyhnat na nová staveníště, vždyť všichni už slyšeli o hrůzách stavby nového města na močálech ve starobylé zemi podivným novým carem.

Přišli do domu muže, jenž našel šamanský poklad, a požadovali vrácení toho, co našel. Tu se však objevili i samotní šamani, a zároveň s cizinci. Šamani je k němu přivedli, poněvadž od svých duchů věděli, že musí poklad odevzdat těm, kteří přišli zpoza moře. Rybář, který snil o zbohatnutí, znovu promluvil o ceně. A tu se najednou cizinci usmáli a mluvili o částkách pro rybáře nevidaných a neslýchaných. A tak byla uzavřena dohoda. Rybář vyndal všechny destičky, ale rozhodl se, že dlouhé pouzdro se svitkem si nechá schované a prodá ho později, možná ještě draž, jak si myslel.

Cizinci byli spokojeni. Od té doby rybář neuvěřitelně zbohatl, koupil si rybářské lodě, postavil dům, najal lidi a narodil se mu syn. Právě ten můj uředník, který dostal jméno Michajlo.

Ti cizinci, kteří koupili destičky, byli členy jednoho z tajných zednářských spolků. Zjistili, kde se starožitnosti nacházejí, a přišli si pro ně.

...Jednoho dne našel odrostlý Michajlo v otcově domě starobylé pouzdro a podivný svitek. A otec mu přikázal, aby se toho nedotýkal, jelikož po těchto věcech je mezi cizinci i ruskou šlechtou nevýslovná poptávka, a možná se o ně bude zajímat i samotný car a udělí mu šlechtický titul. Otec lačně snil o tom, že starobylý nález vymění za titul, aby se dostal z nízké vrstvy. Některé nálezy už prý prodal a díky nim má všechno, co má.

Zvídavý Michajlo však dál tajně studoval svitek. Prastaré znaky mu připadaly bolestně povědomé...

...Ale tu se znovu v pustých krajích ukázali důležití pánové. Ukázalo se, že po prostudování tabulek si nejlepší luštitelé Evropy uvědomili, že něco není tak, jak to viděli při svých rituálech, ano, i záznamy tajných knih říkaly, že recept na ‚Velkou sílu‘ se ztratil a že bude nalezen spolu s kronikami zapomenutého království

Slovanů. Kroniky byly v jejich rukou. Byly to právě ony prastaré destičky šamanského pokladu. To znamená, že recept na ‚Velkou sílu‘ zůstal na stejném místě, kde byly nalezeny tabulky. Cizí vědci z tajných společností se se svolením cara Petra, který byl také členem těchto společností, opět vydali na sever Ruska.

Jakmile se o tom mladý Michajlo dozvěděl, ukradl svitek v pouzdře svému otci a utekl. Pánové přijeli a začali otcem trást, ten však marně prohledával celý dům a ukázal na svého uprchlého syna.

Důležití pánové sice zachytili stopu a Michaila našli, ale ten se z toho na poslední chvíli vykroutil a tvrdil, že je hledal sám, když se dozvěděl o otcově tajemství, prý chtěl zjistit pravdu, poněvadž mu to písmo bylo povědomé.

To návštěvníky kupodivu zaujalo. Ukázali mu kopii jedné z tabulek, které odkoupili od jeho otce. A vtom na Michaila sestoupilo osvětlení a začal nahlas číst, co bylo na tabulce napsáno. V mžiku přečetl to, s čím se potýkali vzdělaní lidé v Evropě, ačkoli se naučil psát a číst jen od místního kostelníka. Když byl požádán, aby řekl, co to přečtené znamená, řekl, že je to podobné staré pohádce, kterou kdysi v dětství slyšával od jedné stařenky ve své vesnici, a převyprávěl ji. Udivení pánové prohlásili, že tuto pravdu rozhodně přijmou a pomohou s dalším vzděláváním, ale pouzdro si odnesli a Michaila poslali k otci s určitým finančním obnosem, opět nešetříce.

To zmírnilo otcův hněv a přijal svého syna. Uplynulo několik dalších let a Michajlo stále doufal, že starobylou relikvii znovu spatří. Jeho otec také doufal, že z toho něco vytěží. Ale roky plynuly a nic se nedělo, otec usoudil, že se nic dít nebude a že tajemní pánové navždy zapomněli na synovu schopnost číst starobylé texty, i rozhodl se ho výhodně oženit.

Ale mladík snil dál, vždyť se mu občas vybavovaly podivné obrazy z jemu neznámého života, o nichž si myslel, že jsou to pohádky... Ale o tom přece hovořil onen prastarý text. Snil o tom, že najde všechny tabulky a přečte je. Sen se nenaplnil, ale blížící se svatba ne z lásky udělala své a Michajlo opět utekl. Vydal se do Cholmogor.

...A tam se stalo to, po čem tolik toužil. Potkal jednoho z těch pánů, kteří přijeli za jeho otcem. Poznal ho a dověděl se, že jede do jejich vesnice. Cizí pán mladíka také poznal a řekl mu, že se záležitosti zdržely kvůli smrti panovníka a poté i panovnice a následným politickým událostem. Nyní byl mnoha Němcům opět povolen vstup a bylo možné přijet do Ruska. A co bylo nejdůležitější, posel tajné společnosti měl s sebou v pouzdře ceněný svitek. A tento posel mluvil o tom, že jedině on, Michajlo, jak se zdá, jej může přečíst, jak o tom i hovoří mnohá znamení a staré knihy jejich spolku. Říkal, že společnost usiluje o to, aby našla veškeré vědění světa a přivedla svět k rozkvětu, a proto udělá vše pro to, aby Michajlo dokázal text přečíst.

Vždyť opravdu dlouho, dlouho rokujete, si členové tajného spolku stoupenců starověké Hermovy školy uvědomili, že jeden z mých žáků se vtělil a že jen on je schopen přečíst to, co kdysi sám napsal, svůj vlastní recept na ‚Velkou sílu‘. A nyní,

aniž by si vzpomněl na své současné já, jej rozluští a předá jim ho za materiální výhody a možnost studovat, získávat vědomosti, jak snil, za možnost překonat třídní propast.

Také na pokyn společnosti se tento pán pečlivě vyptával mladíka, jak rozšířené jsou ony příběhy, jejichž fragment tenkrát přečetl na tabulce. Na to mladík odpověděl, že je prakticky nikde neslyšel, leda od té stařenky v hlubokém dětství, což cizince velmi potěšilo.

Ostatně právě v těchto letech na mou Rus začal proudit proud německých a dalších zahraničních pisatelů nových dějin. Aby se zavčasu, od počátku zabránilo výskytu pravdivých poznatků o starověkých říších Boreje, Daarie a Bjarmie, aby se Rusům vyprávělo o jejich původní divokosti, a o tom, že jedině Evropané, Němci a Skandinávci zde vytvořili stát.

Mladý Michajlo si však nepamatoval sám sebe jako studenta borejské školy v novém fyzickém těle a začal děkovat osudu za seznámení s tajnými posly lóží. Začal zbožňovat cara Petra, který jako první vpustil do Ruska ‚vzdělané‘ cizince, neboť bez toho by se on ani jeho otec nikdy nedozvěděli, jakou hodnotu mají pro svět starověké spisy, jak se domníval a jak mu namlouvali jeho noví patroni. Byl pro ně v té chvíli ochoten udělat cokoli, jen aby dostal možnost studovat a číst starověké texty. Toužil po vědění, po ztracených znalostech, které sám kdysi tak dobře znal. Do takového zapomnění může upadnout duch, inkarnující se do fyzického těla, a to i velmi vědoucí duch.

A tajná společnost na něj vsadila, vsadila na jeho tvrdohlavou povahu, na jeho velkou touhu učit se a přečíst spisy i na jeho touhu po vědění, vždyť za celá ta léta, co byl svitek v Evropě, ho nikdo nedokázal rozluštit.

Otevřely se mu cesty k nemožnému. Osobní konexe cizích agentů z tajných lóží otevíraly jakékoli dveře, dokonce i dveře Akademie v Moskvě a univerzity v Německu. Tím spíše mu jeho noví známí předali vzácný svitek, aby ho mohl kdykoli rozluštit, kdyby ho postihlo náhlé vnuknutí. Měl jen podávat zprávy poslům společnosti, a ti museli vidět pokrok v dešifrování.

Navzdory svému rolnickému původu měl otevřené dveře k závratné kariéře, a potřebné dokumenty vždy vyřídily správně a včas. Zejména však jeho kurátoři po něm požadovali znalosti z fyziky a chemie, vždyť si uvědomovali, že svitek se týká právě těchto oborů a k jeho přečtení je třeba nejvyšších znalostí v těchto disciplínách. Právě proto se jeho první vědecké práce týkaly fyziky.

Uvědomiv si, že se svitek nepoddá, požádal své tajné patrony, aby se mohl podívali na starobylé tabulky, které byly nalezeny spolu s ním, vždyť možná tam leží klíč. Kupodivu mu patroni přinesli celý soubor tabulek, ale jen na jednu noc, aby si je přečetl a vrátil zpět.

Tenkrát se Michajlo rozhodl přepsat starověké texty bez sebemenšího nároku na odpočinek. Stačil všechno přepsat a ráno vrátil desky poslovi. Nyní měl k dispozici dávnou historii neznámé Rusi-Bjarmie, historii sibiřské Daarie a pověsti o arktické

pravlasti Boreji, příběh o dávné válce s Atlantou, o strašlivé válce s neznámými zbraněmi, jejichž ohněm byla města Daarie a Bjarmie vypálena tak, že jejich přeživší obyvatelé museli sestoupit do podzemí a vybudovat podzemní města. Vyprávění o neznámých zařízeních obyvatel Daarie a Bjarmie, o původu slovanských rodů, které se ukázaly být vůbec ne divochy, jak ho učili němečtí profesori, ale potomky nejstarší zapomenuté země.

Informace o procesech popsanych ve svitku z pouzdra však nenašel. Ačkoli už tehdy se začal dohadovat, zda nehovoří o tom strašném ohni, který spálil města Daarie.

A právě v Německu si uvědomil, že síly, které před ním otevřely všechny cesty, mu z nějakého důvodu začaly bránit v návratu do Ruska. Členové tajné společnosti chtěli získat výsledek rychleji, ale více kontrolovaně zde, v Evropě. Nechtěli, aby někdo v Rusku využil jejich práce, ale to Michajlo ještě nechápal. A také ho nechtěli pustit do Ruska, protože si přečetli starobylé texty o Daarii. Vždyť v nových vzdělávacích institucích Ruska už naplno plnili své poslání němečtí profesori, kteří psali nové dějiny.

S obtížemi, téměř na útěku, a zanechaje svou ženu v Německu prakticky jako rukojmí tajné společnosti, se mu podařilo vrátit se do vlasti. A teprve po dvou letech se jim podařilo s manželkou znovu setkat.

Vrátiv se do vlasti, Michailo dostal zprávu o otcově zmizení, které předvídal. Požádal své krajany, aby ho našli, a popsal jim osudný ostrov, o němž se mu zdálo.

Tak se stalo, že starcova loďka byla v bouři opět připlavena k ostrovu s jeskyní, kde kdysi našel starodávné spisy. A tam se rybáři setkali s týmiž šamany. Ti se dožadovali zaplacení za svůj poklad, který mohli odevzdat cizím pánům i sami, ale nevyšlo to, a teď, jak si mysleli, zůstal jejich národ Saamů ochuzen, úřady na ně zapomněly přirovnávající je k divoké zvěři. Ale vždyť mohli za ty spisy sloužit ruskému carovi u trůnu a stát se váženými šlechtici... Tak si to mysleli.

Nakonec zlí černí šamani obětovali rybáře svým duchům. Michajlo nemohl na tento strašlivý sen zapomenout a požádal rybáře, aby ostrov prohledali. Zanedlouho skutečně přišla z Cholmogor zpráva, že tělo jeho otce bylo nalezeno. Rybáři ho pohřbili na stejném ostrově.

Tragédie s otcem a začínající pocit, že vidí na dálku, byť jen prostřednictvím snů, strhly temnotu nevědomosti.

Michajlo si začal uvědomovat, kdo a proč mu dal příležitost zkoumat svitek. A proč se starověké tabulky o napůl pohádkových zemích staly tajnou znalostí, naprosto popíranou západními historiky, jež zcela okupovali ruskou vědu.

Když se jeho ženě také podařilo vrátit do Ruska, odvážil se ve vědeckých kruzích Peterburgu vyprávět pravdivě, jak věřil, dějiny Ruska, počínaje dobou Boreje. To vyvolalo nepředstavitelný skandál, včetně jeho zatčení a hrozícího trestu smrti na základě obvinění z pomluvy a nevhodného chování k váženým profesorům.

Svitek s receptem na ‚Velkou sílu‘ však ještě nebyl rozluštěn, a to mu zachránilo život. Michajlo musel pronést omluvnou řeč, ale to nezastavilo jeho rozpory s německými profesory.

Studium chemie ho maličko odvedlo od tohoto konfliktu. Přesto doufal, že své poznatky zachová alespoň pro potomky, pečlivě je zaznamenav ve svých spisech. Před neznámou mocí tajných společností byl však bezmocný a byl nucen znovu se věnovat zkoumání svitku. Chemické procesy, fyzika elektřiny, to vše objevil ve starých spisech svitku z pouzdra, a právě tím se začal zabývat.

Vida však, že se ruským dějinám děje nehorázná křivda, pustil se znovu do sporů a konfrontací s německými historiky a začal psát své dílo ‚Stará ruská historie‘. Konfrontace na historické frontě pokračovala až do konce jeho života, což vyvolalo hněv v tajných společnostech. Znepokojily je zejména zprávy o chystané sibiřské expedici, o níž rozhodlo geografické oddělení, v jehož čele stál v těch letech Lomonosov, a Michailovy výzkumy při tvorbě nových zeměpisných atlasů. Ale vždyť právě v těchto atlasech by se pak místo Evropany nakreslené Tartárie mohly tehdy objevit země Bjarmie a Daarie na prostranstvích Sibíře a ruského Severu, třebaže v historickém aspektu, jak by se řeklo.

Tajné lóže čekaly na jediné - na přeložený recept ‚Velké síly‘, aby uzavřely svůj projekt s Lomonosovem.

A tak se stalo. Michailovi se podařilo svitek přečíst celý, a byl zděšen. Byl to recept na obludnou ničivou zbraň, oheň podobný tomu, který byl použit k vypálení měst Daarie a Bjarmie, ale oheň, který neškodí zářením zemi ani vodě, na rozdíl od ozařujícího ohně, který použili Anunnaki proti téže Daarii a který byl použit v Indii, když zanikla starověká města, jimž dnes říkáte Mohendžodaro a Harappa.

Oheň z receptu borejského svitku nepřinášel to, čemu říkáte radiace. Neměl spálit zemi do základů, měl být odpovědí na invazi a bleskově spálit nepřítel, aniž by znečistil přírodu. A přesně po této zbrani Hermova škola už v té vzdálené době tolik toužila. Michajlo si uvědomil, že kdyby tento recept dal těm, kteří mu ‚poskytnou‘ cestu ke vzdělání a kariéře, zničili by tímto ohněm svět a spálili by jím miliony lidských životů v plamenech další války. Vždyť jedna, byť malá nálož by stačila k okamžitému spálení celého velkého města. Takovou zbraň svět neznal od dob Atlantidy.

Když si to Michajlo všechno uvědomil, hodil starobylý svitek i s pouzdrém do ohně. A v téže chvíli si ve vizích plně vzpomněl na sebe a na starobylou školu v Boreji a na tento osudný recept ‚Velké síly‘, i na to, jak jej chtěli zneužít ti samí nepřátelé, kteří přišli v podobě poslů tajných společností, ti samí stoupenci temné atlantské školy... Uvědomil si, že v této inkarnaci nestihl udělat téměř nic, ale udělal to, kvůli čemu se inkaroval právě v této době, když spálil prastarý svitek, aby se nedostal k nepřátelům života, kteří si mysleli, že život je chaos, a budovali svůj vlastní Řád, kterým je Smrt, ne Život.

Pochopil, že už mu nezbyvá mnoho času. Jeho osvícené vědomí okamžitě uvidělo i datum smrti. Věděl, že existují jedy, které způsobují obyčejné nemoci, a nikdo se nikdy nedovtípí... Doufal, že se mu podaří zachránit rukopisy o historii Ruska, ale viděl marnost toho, ačkoli věděl, že nepřátelé je budou stále uchovávat ve svých tajných trezorech. Sami totiž nechtějí být v nevědomosti, takže je snazší psát nové příběhy o původu druhů a ras...

A tak se stalo, přesně v uvedený den musel opustit otrávené tělo a jeho archiv byl okamžitě zapečetěn komplici stejných tajných společností. Všechno bylo zabaveno, a potom údajně zveřejněno, pouze to vůbec nenapsal on, nýbrž totiž cizinci, kteří ,pracovali' na objednávku tajných společností stoupenců starověké temné školy Herma...

Ale i ve vašich dnech pokračují v ,práci'. Nenechte se zmást tím, že vám falešní volchvové odhalují pravdivou historii. Píší nové pohádky, aby z vašeho poznání vymazali poslední jiskřičky, které zbyly po jejich ostatních ,pracích'. A píší vám teď dějiny fantastické o potopách 19. století, o slavném ,Rusiči' Tamerlánovi, který svého času tisíce lidí rozsekal a z jejich lebek pyramidy vršil. Teď však tento zvrhlík ze světa temnot se stává vaším hrdinou, abyste svou zemi v území nečistoty proměnili, abyste se rozlítli jako Tartari, kteří na vaše země přišli ze světa černého, paralelního zničíte to, co zbylo z Daarie velké a Bjarmie severní, a proměnili mou Rus v divokou step. Historii Bjarmie vám nikdo nevypráví a Daarie také ne. A obecně nazývají tímto jménem Boreu arktickou, zaniklou dříve. Zato vám opěvují divokou Tartarii, a připisují jí všechny starožitnosti Daarie a tajemství Bjarmie. A opět se z černé stala bílá...

Ale vy si nepamatujete, co a jak bylo, a tak pro vás spřádají nové pohádky a představují hrdiny temnoty jako hrdiny světla a naopak. Pravdu vám však nikdo neřekne, neboť je stejně bezpečně ukryta pod pláštěm lži jako dříve. A všichni hledači pravdy jsou, bohužel, dosud pod kontrolou stejných společností a vyprávějí vám to, co jim tyto společnosti nařídí.

Nu a jak je poznáte? Podle stejného znaku. Ti, kteří mají neuvěřitelné štěstí, slávu a peníze za zveřejňování nových masových lží, ti, kteří jsou ,roztáčení', jak říkáte, určitými silami - to jsou noví pohádkáři, a ti, kteří za své ,znalosti' berou peníze, jsou také z jejich tábora.

Pravdu nikdo nebude hromadně publikovat, neboť to není v zájmu tajných společností spojených s Anunnaki. A ani ve vašich dnech není možné pravdu masově šířit, neboť by ji falešní následovníci pod kontrolou stejných sil opět obrátili v lež!

Mohou ji najít a najdou jedině ti, kdo hledají a následují svou vlastní cestu, nikoli ti, kdo se drží berliček autorit a následují širokou cestu populárních učení a knih. Jen vlastní cesta, vlastní hlava na ramenou, a ne stádní mentalita pomůže najít cestu k pravdě. Dav, stádo jde vždy po vyšlapané cestě, cestě postavené na emocích a egocentrismu, jak říkáte, na představách vyvolenosti a výlučnosti jedněch národů a ras oproti jiným. Pokud vám někdo říká o výlučnosti vaší rasy, je to také znamení

lži, které se určitě objeví na cestě falešného učitele. Cestě, kterou vytvořil pastýř. Tentýž, který pase národy jménem vetřelců světů, ale který má mnoho tváří,“ - tak promluvil mocný Dubyňa.

Vtom však jeho oslnivá loď někam zmizela. A jen osamělá borovice se navzdory všem větrům, hromům a bleskům dál drží kamenného útesu, prorůstá svými kořeny hluboko do matušky Země a zvedá se svými větvemi k jasnému Slunci, které jistě opět zazáří, ať už by se zdála noc jakkoli ponurá a bouře jakkoli zuřivá...

Zapsala Valeria Kolcova 05.06.20